

govem imenu so se odločujoči gospodje opotikali, ker je slovansko.

Plečnik je poskušal že enkrat nastaniti se stalno v Ljubljani; ni se mu posrečilo, moral je v tujino. In tu nas morajo še le tujci na-nj opozarjati! Težko je ne pisati satire . . .

MOJA DUŠA. FRAN VALENČIČ. DUNAJ.

V temnih, trudapolnih urah
ti prihajaš, kakor megla,
ti odhajaš, kakor rosa,
žalostna, potrta.

O, zakaj bojiš se mene? —
Kaj so ti pretesne prsi,
tak nemirne kakor morje,
da od tod hitiš.

Odbežali so mi dnovi
in minute davno prošle,
jasne kakor zlato solnce,
črne, kakor noč.

Vsi trenotki, polni raja,
večnolepi, najsvetejši,
plavajo kot črna tica
nad globokim breznom.

V večnih, dolgotrajnih borbah,
v razkosanih harmonijah,
kakor v blaznem nepokoju
s tabo jaz živim.

Pal sem, pal v cvetoče gaje,
pal sem, pal v neskončno morje,
in gasil si v prsih ogenj,
in objel mladost.

A sedaj mi duša plaha . . .
Srce moje, ti si mrzlo . . .
Vsepovsod se meni roga
grehov mojih stud.

SOCIALNI TEMELJI NRAVSTVA. BERTA PAPPENHEIM. PREV. LEDA.

(Nadaljevanje.)

* * *

Med kopo prikazni, katerih škodljivost opazimo morda še le tedaj, ko smo jih

delj časa natančneje gledali, nas takorekoč bôde v oči vprašanje o stanovanjih.

Kdor se je tudi le površno bavil z oskrbovanjem revežev ter imel pri tem priložnosti, da se je osvedočil o stanju, v katerem se nahajajo stanovanja ljudi, ki nimajo nobenih sredstev, se kmalu prepriča, da proti obstoječim nedostatkom nima vse teoretično razmotrivanje nikakoršne vrednosti. Treba-li okrepiti zginjajočo religioznost, ali pa na mesto nje postaviti нравni pouk — potrebujemo li propovedi ali omike — dokler bodo stanovanjske razmere delovale s silo na to, da dobijo ljudje glede obnašanja in čustvovanja debelo kožo, dotlej ne bode padala graja radi posurovljenja na sloje, ki postajajo bolj in bolj surovi, marveč na korporacije, ki ne zastavijo vseh moči, da bi prišle takemu posurovljenju uspešno v okom. So bivališča, v katerih bi se okrog mize, ako bi je bilo, ne moglo zbrati število prebivalcev, ki se morajo tukaj po noči stlačiti vodoravno na najneverjetnejša ležišča.

Sè subjektivnega stališča najemnikov, podnajemnikov in prenočevalcev je njih neobčutljivost glede obnašanja, (ki je danes v mnogih slučajih že prirojena, izvečine pa pridobljena s tem, da se je dotičnik prilagodil neizogibnim razmeram), še sreča zanje. Kajti cela vrsta živalsko-človeških nagnenj in dejstev, v katerih se izražajo, se ne da jednostavno potlačiti ali zatajiti, in zato bi večja rahločutnost povzročila le, da bi množica še bolj in globlje čutila svojo nesrečo.

Z objektivnega stališča pa moramo seveda globoko obžalovati takšno do indolence ali surovosti vodečo topost v stvarih, ki tvorijo lestvico med brezbriznostjo glede dostojnosti in med kršenjem nravnosti.

Kajti navada brani ljudem, da bi vsaki dan in vsako uro spoznavali, kako neznosne in nevredne so razmere, v katerih živijo, in s tem jim gine volja in moč, da